ABRIL 1987

ANY IV

21

PORTAL OBERT

Revista del Seminari de Barcelona.

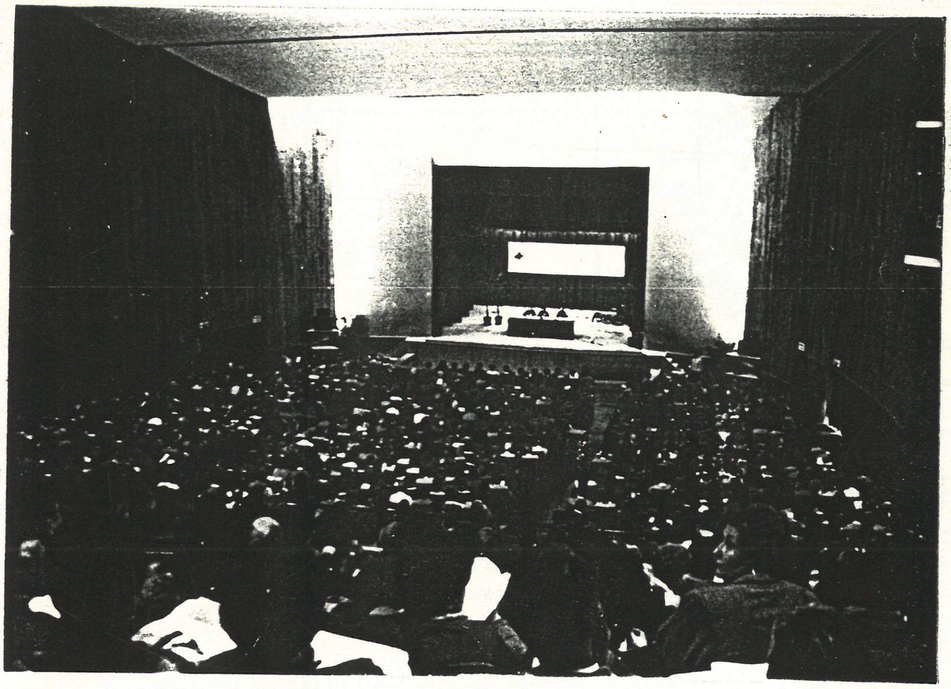

CRIDATS A LA FRATERNITAT

--AGENDA--

SEMINARI

26 d'abril. A les 6 de la tarda, a la parròquia de Sant Josep de La Llagosta, Antoni Babra serà ordenat de prevere pel Cardenal-Arquebisbe, Dr. Narcís Jubany.

3 de maig. En Jordi Carreter serà ordenat de prevere a la parròquia de Santa Maria d'Olesa a 2/7 de la tarda , pel Cardenal-Arquebisbe.

12 de maig. A les 8 de la tarda a la capella del Seminari, el bisbe auxiliar, Mn. Ramon Daumal, conferirà el ministeri d'acòlit als següents seminaristes:Fidel Catalàn, Jordi Mª Herrero, Jaume Casas, Josep Mª Vendrell, Emili Feliu, Pere Carulla, Àlvar Pérez, Antoni Roman i Julià Illera.

14 de juny. En Josep Mª Romaguera serà ordenat de prevere a la parròquia de Sant Andreu de Sant Andreu de la Barca, a les 6 de la tarda, pel Cardenal-Arquebisbe.

CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS

Del 7 al 28 de maig. (Dins del curs "Viure en cristià"). "Fe i Teologia: lliçons de la història" pel professor Evangelista Vilanova. "Religió i mitjans de comunicació" pel professor Joan Llopis. Ambdues es fan els dijous, la primera de 4'30 a 5'30 i la segona de 5'45 a 6'45.

UNIÓ DE RELIGIOSOS DE CATALUNYA

26 d'abril. III Trobada de religiosos joves de Catalunya(U.R.C.) a Montserrat. Començarà a les 9 del matí amb una exposició del P. Cebrià Pi Ferrer OSB sobre el tema "Els religiosos joves al servei del món, de l'Església, de les congregacions"-"Maria Serventa".

PASQUA JOVE

En celebren JOBAC, JOC i els Caputxins d'Arenys de Mar (per més informació adreceu-vos als respectius moviments o comunitats).

DELEGACIÓ DIOCESANA DE JOVENTUT

11 d'abril. Celebració dels Rams i de la Passió del Senyor amb el bisbe al monestir de Pedralbes.

16 d'abril. Dijous Sant. A les 22 hores, Vetlla de pregària a diferents parròquies de Barcelona.

17 d'abril. Divendres Sant. A les 10 del matí, Via Crucis al Cottolengo; després celebració comunitària del sagrament de la Reconciliació.

18 d'abril. Dissabte Sant. Al matí, recés en silenci per petits grups als monestirs de la ciutat.

JOC - JOBAC

10 de maig. "Festival final de campanya" a les Llars Mundet de Barcelona. A les 9 del matí Fira del Rock, seguida de Punts de trobada i del'Eucaristia. A les 5 de la tarda, acte central amb diversos parlaments i l'actuació final d'una orquestra.

ESTROC

28 d'abril. Dins del curs "Els joves fem nostre el Concili", Mn. Francesc Mestre oferirà l'exposició: "Els joves com a testimonis d'un món que desconeix Déu".

DELEGACIÓ DE PASTORAL DE LA SALUT

11 d'abril. "La humanització dels centres sanitaris", a càrrec del Gmà. Francisco Sola a la sala d'aces de les Germanes Reparadores (c/.Emancipació 33, Barcelona) de 9'30 a 18).

SUMARI

AGENDA.................... 2
EDITORIAL:
Un fet significatiu..... 3
SEMINARI:
El celibat sacerdotal... 4
Enquesta: Servei militar 5
ACTUALITAT:
Cridats a la fraternitat 9
Els objectors.......... 14
JOVES EN MARXA:
JARC: Assemblea Nacional 16
JORESCO-87............. 17
LA JOIA DE CELEBRAR:
Aspectes populars....... 18

CONSELL DE REDACCIÓ

DIRECTOR:
Manuel Coronado i Portillo

CAP DE REDACCIÓ:
Valentí Alonso i Roig

ADMINISTRACIÓ:
Josep Mª Turull i Garriga

RELACIONS PUBLIQUES:
Pere Montagut i Piquet

REDACTORS:
Sergi Gordo i Rodríguez
R. Octavi Sànchez i Valero

DISENY GRÀFIC I COMPOSICIÓ:
Joaquim Fluriach Domínguez

PORTAL OBERT
Revista del Seminari de B.
Dipòsit Legal B-43509-86
EDITA: Seminari de Barcelona

EDITORIAL

UN FET SIGNIFICATIU

Parlar d'èxit en un acte, esdevé engrescador i ple d'esperança, i alhora, un xic insòlit davant la insensible resposta que fins ara havíem donat a les activitats para-acadèmiques de la Facultat de Teologia de catalunya.

Però el propassat dimecres, no sabem si perquè començava un mes primaverenc o potser perquè ens havíem menjat una hora de classe, puguérem contemplar a l'auditori un fet quasi inaudit, ens hi havíem trobat un centenar de persones amb motiu de l'inici de les dues sessions de cinema-forum que el GRUP NABÍ havia organitzat per a la Facultat.

Feia temps que ho esperavem, feia temps també que el nostre vice-degà declarava a PORTAL OBERT "trobo a faltar aquelles sessions dels dimecres" (P.O. nº 17, Oct. 1986).

Considerem modèlica l'actitud d'aquest grup que ja havia organitzat altres actes culturals ben interessants. Alhora, considerem engrescadora la resposta positiva que s'hi ha donat. Creiem que les dues raons fonamentals d'aquesta resposta poden ser les següents: d'una banda, el fet d'haver trobat quelcom que interessi suficientment els alumnes com perquè passi al davant de les seves múltiples altres activitats. D'una altra, creiem que es pot situar parallelament a un progressiu desvetllament de la joventut, especialment la que es dedica a l'estudi, que hom ha pogut apreciar en aquests darrers temps tant a la universitat civil, com als instituts d'ensenyament mitjà i fins a la nostra Facultat.

Creiem que aquest és el fet més important, perquè una joventut que no estigui engrescada i sigui alhora engrescadora, és una joventut ben vella. Una joventut incapaç d'engatjar-se totalment per un ideal és una joventut a les portes de la mort. Encoratjem tots els joves que no defalleixin mai en la lluita pel seu ideal.

SEMINARI

EL CELIBAT SACERDOTAL

El 24 de juny d'enguany, farà vint anys que es va promulgar la carta encíclica del papa Montini, Pau VI, sobre el celibat sacerdotal (Documents d'Església 20 (1967) pp. 1359 ss). Coincidint amb aquesta efemèride, el Seminari de Barcelona va organitzar unes jornades de formació per parlar del tema.

Mn. Joan Enric Vives en parlà al Convictori de Les Corts.

Començà situant l'encíclica en el seu context històric: és un moment d'efervescència eclesial i s'ha creat una certa expectació donat que el papa, durant el Concili, s'havia reservat aquest tema pel seu tractament personal.

A la introducció, l'encíclica s'enfronta amb valentia a les objeccions contra el celibat, el manteniment del qual Pau VI el proposa per tres grans raons:

1. Cristològica: basant-se en el gran impacte del celibat de Jesús i el desig o vocació d'identificació total del sacerdot amb Ell.
2. Eclesiològica: el sacerdot, pel seu amor total a l'Església, amb una actitud de servei i diponibilitat totals, fonaments de la seva eficàcia pastoral, i amb l'eucaristia, la Paraula, i la pregària, com a eixos bàsics, s'entrega al seguiment del Crist amb una vida celibatària.
3. Escatològica: el celibat com a signe d'una vida nova, de la plenitud del Regne; el cèlibe, amb la seva vida, és testimoni que tots els valors relatius (sexualitat, família ...) no són el definitiu.

A continuació tractà de la formació sacerdotal. En primer lloc, digué, la vocació celibatària és una resposta personal a la crida personal de Déu, i per això el cèlibe ha de comptar amb l'ajuda d'Aquell que l'ha cridat. El celibat no és una "conditio sine qua non". Ha d'ésser una elecció personal;és un bé referencial, no "per se" sinó com a donació pel Regne. I és important assenyalar que aquesta vocació s'emmarca en una vocació general cristiana a l'ascesi:no és cap privilegi del sacerdot, sinó característica de tot cristià.

Com a reflexió pròpia de Mn. Joan Enric Vives, va assenyalar els següents punts:

1. Cal que ens coneguem en la nostra maduresa afectiva (emotivitat,activitat, primarietat) cercant d'identificar-nos amb l'únic veritablement madur, Jesús el Crist.
2. El celibat ha d'ésser una opció lliure i lúcida (signe d'això és parlar dels problemes que suscita sense pors). El cèlibe no s'ha de tancar amb pany i clau a la rectoria; ha de tenir una relació normal, serena i natural amb les dones.

Sentit de la totalitat de la vida:la llum de l'opció pel Crist ha de penetrar tots els racons de l'existència. El celibat no és un punt aïllat en el camí de la vida, sinó que s'emmarca dins el seguiment total del Crist.

En resum, el celibat és una resposta a la crida de Jesús que té dues dimensions: ministeri i carisma al celibat.Aquest carisma és un do de Déu. S'ha de demanar en la pregària tot acceptant la nostra feblesa necessitada de la força de l'Esperit.

El celibat és un servei lliure, d'una llibertat interior per encarnar-se en el món dels pobres, que possibilita una relació humana més rica, intensa, diversificada. El nostre celibat és un testimoni relativitzant d'un món que absolutitza el sexe.

El celibat ens deslliura per un millor servei a Déu i als homes (però,compte!!!, servei, no comoditat), i alhora és un servei en pobresa material (el sacertot pot i ha de dedicar tots els seus béns i tot el seu temps als altres) i afectiva (com a creu que crucifica la racionalitat de la creu).

Citant J. Sobrino, finalitzà dient que es pot viure el celibat en solidaritat i comunió amb els qui potser ja el viuen en solitud sense haver-lo triat: malalts dels psiquiàtrics, minusvàlids, impedits,... sense oblidar que el criteri últim de tota vida cristiana, en tots els seus aspectes, és l'AMOR.

Enric Hidalgo
Sergi Gordo

Recentment s'han aprovat els acords entre l'Estat i la Conferència Episcopal que regulen el servei militar dels sacerdots, diaques i religiosos. També fa poc que l'episcopat barceloní, potser mogut pel motiu anterior, va demanar que els seminaristes fessin el servei militar un cop ordenats de preveres. Amb aquesta decisió es canviava l'orientació anterior, ja tradicional, de fer-lo després del segon curs de teologia com a norma general.

Per la repercusió que aquest canvi d'orientació pot tenir, no nomes en la vida privada del seminarista, sinó fins en l'activitat pastoral de la diòcesi, hem cregut important fer una enquesta entre els seminaristes de les tres residències per tal de saber quina és llur opinió sobre una sèrie de qüestions a l'entorn del servei militar.

L'enquesta ha estat realitzada entre els dies 23 i 27 de març d'enguany.

I. CARACTERÍSTIQUES DELS ENQUESTATS

En primer lloc cal tenir una panoràmica global dels enquestats assenyalantne l'edat i la situació militar.

Quadre 1

EDAT DELS ENQUESTATS

Total seminaristes enquestats: 50
Residència del Convictori: 24 enquestats (Con.)
Residència de la Sagrera: 17 enquestats (Sag.)
Residència de Diputació: 9 enquestats (Dip.)

Anys	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
15-20	16	1	--	17	34%
21-25	5	10	2	17	34%
26-30	3	5	5	13	26%
31-40	--	1	2	3	6%

Quant a l'edat, els seminaristes poden ser comptats majoritàriament (68 %) entre els joves; el fet que fa que a les estadístiques oficials del Seminari surti majoria de majors de vint-i-cinc anys es deu als seminaristes que no han estat enquestats (etapa diaconal, E.S.M.O., Casa Santiago, últimes promocions amb gent més gran).

Quadre 2

SITUACIÓ MILITAR DELS ENQUESTATS

HF: Ja han fet el servei militar
EN: Encara l'han de fer
NF: No l'han hagut de fer
EO: És objector de consciència

Situació militar	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
HF	3	8	7	18	36%
EN	12	2	--	14	28%
NF	7	5	2	14	28%
EO	2	2	--	4	8%

En primer lloc observem la diferència entre les residències, també per raó de l'edat, sobretot entre el Convictori (on hi ha els més joves i la majoria encara estan pendents de fer el servei militar) i Diputació (on la majoria ja el té enllestit). També observem que en el conjunt del Seminari, la majoria (64%) ja l'ha acabat: són els que o bé ja l'han fet o bé no l'han hagut de fer; el 36% encara està pendent de fer el servei militar o el servei civil substitutori.

Hem de fer notar que hi ha un cert nombre de seminaristes d'entre els tres primers grups (un nombre aproximat de cinc) que s'està plantejant la possibilitat de fer-se objector (tornar la cartilla militar , pensar-s'ho més en el temps que queda fins a la "mili", etc).

II. RESULTATS DE L'ENQUESTA

A. Moment de fer el servei militar

La primera qüestió que els vàrem plantejar va ser: "Quan creu que és menys dolent que els seminaristes facin el servei militar?". Aquesta formulació negativa es va veure ratificada després d'haver realitzat l'enquesta, ja que van ser molts els que com a observació prèvia van fer palesa la manca de raó de ser que per a ells tenia el servei militar.

Quadre 3

MOMENT DE FER EL SERVEI MILITAR

A: Abans de començar l'estudi de la teologia
B: Al mig dels estudis
C: Després dels estudis
D: Ordenats de diaques
E: Ordenats de preveres

Valoració	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
A	4	3	3	10	20%
B	8	7	3	18	36%
C	6	3	1	10	20%
D	--	--	--	--	--
E	6	4	2	12	24%

Observem en primer lloc, que hi ha una divisió quasi a parts iguals entre els partidaris de fer el servei militar abans o al mig dels estudis (56%) i els partidaris de fer-lo un cop acabats o ja ordenats (44%).

Els partidaris de fer-lo abans de començar els estudis (si aquesta fos una possibilitat real), esgrimeixen com a motiu principal el que així no es tallen els estudis ni el procés vocacional. Altres el veuen important perquè pot ajudar a valorar el pas que es farà vers el presbiterat, i a madurar com a persona.

Els que, en canvi, prefereixen que es faci al mig dels estudis (després de segon segons la impressió majoritària), posen com a motiu principal que així s'hi va com l'altra gent, sense una edat massa diferent i sense privilegis (en el cas d'anar-hi ordenats), i que suposa un any de pausa, de canvi de perspectives i de maduració personal.

Els que s'estimen més que es faci un cop acabats els estudis de teologia i abans de ser ordenats de diaca, posen com a motiu d'aquest postura el fet que així no es tallen els estudis, i no suposa encara els privilegis que es poden tenir anant-hi de capellà.

En últim terme, els que aposten perquè s'hi vagi de capellà, veuen que així es pot fer una tasca pastoral i un servei en un món molt descurat. Altres motius menys assenyalats són el que així no es trenquen els estudis, que la maduresa ja adquirida fa més difícil el relaxament i que així no es cau tant en la dinàmicamilitarista.

Com a cosa general, es pot observar una notable por al trencament dels estudis que suposa el servei militar (s.m.) i un refús força notable dels privilegis que pot comportar anar-hi de prevere.

Els següents tres quadres desglossen les opinions per sectors d'enquestats, ordenats segons la seva situació militar.

Quadre 4

MOMENT DEL SERVEI MILITAR
SEGONS ELS QUE JA L'HAN FET

Valoració	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
A	1	3	3	7	38'5%
B	1	2	2	5	27'5%
C	--	1	1	2	12 %
E	1	2	1	4	22 %

Quadre 5

IDEM SEGONS ELS QUE ENCARA L'HAN DE FER

Valoració	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
A	1	--	--	1	7'2%
B	4	1	--	5	35'7%
C	5	--	--	5	35'7%
E	2	1	--	3	21'4%

Quadre 6

IDEM SEGONS ELS QUE NO L'HAN
HAGUT DE FER

Valoració	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
A	1	--	--	1	7'2%
B	1	2	1	4	28'6%
C	1	2	--	3	21'4%
E	4	1	1	6	42'8%

La conclusió que podem treure d'aquests quadres sectorialitzats, és que com menys experiència es té del s.m., com més lluny cau, més tard es proposa de fer; el fet més rellevant és que el tant per cent d'enquestats a favor d'anar-hi de capellans és quasi el doble en el quadre 4 que en el quadre 6 (dels quatre objectors,un és partidari de fer-la abans dels estudis i els altres tres al mig.

B. Anar al servei militar de preveres

En aquesta qüestió demanàvem l'opinió que a l'enquestat li mereixia el fet que, a nivell episcopal, es demani als seminaristes que vagin al s.m. ordenats de capellans.

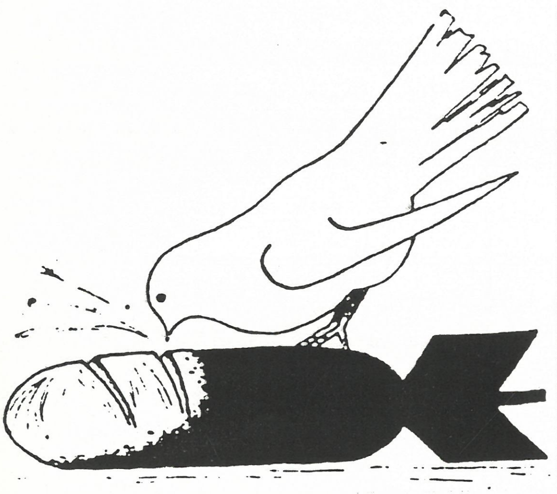

Quadre 7

ANAR AL SERVEI MILITAR DE PREVERES

Valoració	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
Positiva	7	6	2	15	30%
Negativa	14	7	5	26	52%
Indecís	3	4	2	9	18%

Malgrat les apreciacions segons les residències, la tendencia és a valorar-ho negativament, sobretot pel que implica de privilegi anar-hi ordenat. Es troba com una reminiscència del nacional-catolicisme franquista i algú fins ho colifica de "passar la nit de noces a la presó". També s'adverteix que per ser capellà castrense cal tenir-ne vocació i preparar-s'hi d'una manera especial, opinant que és una decisió que ha estat deguda més a una necessitat militar que no pas a una dels seminaristes o de la Diòcesi. Positivament, algú suggereig que també hi hagi ministres religiosos castrenses d'altres confessions.

Els que ho troben positiu és pel que suposa de servei social , de servei a l'Església i d'anunci de l'evangeli. Alhora perquè no trenca els estudis i perquè ja es porta més experiència acumulada.

Els que estan indecisos primen la persona concreta que hi està implicada, tot i que per norma general es troben negatius els privilegis que l'ordenació pugui portar.

Una dada observada en la gran majoria d'enquestats, sigui quina sigui la seva opinió concreta, és demanar que es respecti sempre la llibetat de la persona implicada, tot i que hi hagi una norma general.

Com es pot veure comparant els quadres 4,5 i 6 amb els quadres 8,9 i 10, la deducció ràpida que hom faria d'assimilar els que volen que es vagi al s.m. abans o al mig dels estudis amb els que veuen negatiu de fer-lo de capellà, i els que volen marxar després dels estudis o de capellans amb els que veuen positivament aquest fet, es revela falsa. En primer lloc numèricament, i en segon lloc perquè hi ha persones que prefereixen anar al s.m. abans o al mig dels estudis i que veuen positiu que s'hi vagi de capellà. I alhora els que s'estimaven més que es marxés després dels estudis, majoritàriament valoren de manera negativa l'anar-hi de capellà. Els que volien que s'hi anés de capellà, ho veuen positiu.

En els tres quadres següents, que especifiquen per sectors la resposta anterior, denota el mateix que en la sectorialització de la primera qüestió, és a dir, que com més lluny queda i menys afecta més tard es prefereix fer,i per tant, es valora positivament el fet d'anar-hi de capellà. És interessant comparar la diferència en tant per cent segons la diferent situació militar. Dels quatre objectors, tres veuen negativament aquest fet i un està indecís.

Quadre 8

ANAR AL SERVEI MILITAR DE PREVERES SEGONS ELS QUE JA L'HAN FET

Valoració	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
Positiva	1	3	--	4	24'7%
Negativa	2	4	5	11	63 %
Indecís	--	1	1	2	12'3%

Quadre 9

IDEM SEGONS ELS QUE ENCARA NO L'HAN FET

Valoració	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
Positiva	3	2	--	5	35'7%
Negativa	7	--	--	7	50 %
Indecís	2	--	--	2	14'3%

Quadre 10

IDEM SEGONS ELS QUE NO L'HAN HAGUT DE FER

Valoració	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
Positiva	3	1	2	6	42'9%
Negativa	3	2	--	5	35'7%
Indecís	1	2	--	3	21'4%

C.L'objecció de consciència dels seminaristes

La tercera i última pregunta era "Què opina del fet que alguns seminaristes es facin objectors de consciència?".

Quadre 11

L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA DELS SEMINARISTES

Valoració	Con.	Sag.	Dip.	Total	%
Positiva	20	11	9	40	80%
Negativa	--	2	--	2	4%
Indecís	4	4	--	4	16%

La conclusió és que de manera aplastant, la valoració és positiva. En un primer nivell es veu com un dret civil, i el seminarista com a ciutadà normal que és també té aquest dret. Després es mostra com una actitud de coherència amb la pròpia opció per la pau. Finalment es veu com una situació profètica i es considera incoherent l'evangeli i el servei d'armes, i per tant, cristianament molt coherent l'objecció de consciència. Uns quants arriben a dir que hauria de ser la proposta oficial del Seminari o que amb el temps tots els seminaristes seran objectors de consciència.

Els indecisos ho estan pel fet que, malgrat no veure-ho negativament, tenen por a la possibilitat que l'objecció esdevingui un refugi ("escaqueig") per no fer el s.m., i això és el que fa que alguns ho valorin negativament (també perquè el servei militar és considerat un servei ineludible al país).

En aquesta qüestió es dóna que, malgrat que personalment molts enquestats no es farien objectors, veuen positiu que n'hi hagi que sí que se'n facin.

Els que veuen molt positiva l'objecció de consciència dels seminaristes (majoritàriament també veuen negatiu fer el s.m. de capellà), es troben individualment al llarg de tot el ventall possible d'opcions eclesials; ara bé, el bloc format pels moviments especialitzats (JARC, JOBAC, JOC), tot en pes, veu molt positiva l'objecció de consciència i negatiu el s.m. de capellà.

Carles Catasús
Jesús Navarro
Josep Mª Turull

III fòrum "home i evangeli"

PRESENTACIÓ DEL FORUM

A càrrec de Mercè Sala Vilardaga

Bon dia, amics. Anem a començar el III Forum "Home i Evangeli". Fa tres anys, doncs, que vàrem perfilar aquesta proposta. Tres anys són molt de temps. Durant tres anys haurien de passar moltes coses. Però potser en aquest període a la nostra església de Catalunya n'han passat poques, de coses. Hi ha qui en diu atonia, hi ha qui en diu dispersió, hi ha qui en diu manca de projecte global, hi ha qui en diu desànim, cansament.

El que passa és que aquí al Fòrum segurament ens apleguem els impacients. Els que volem que a la nostra església hi hagi vitalitat. Els que no ens resignem a anar tirant cadascú pel seu cantó. Els que volem trobar camins.

Potser per això ens apleguem aquí. Tant de bo un dia anéssim tan enderiats que ni ens en recordéssim de fer el Fòrum. Però mentrestant, val més fer-lo. Per seguir compartint aquell esperit lliure, progressiu i crític que hem fet servir com a referència des d'un principi.Per seguir recordant-nos els uns als altres que som gent amb ganes d'avançar, personalment, eclesialment, socialment.

Això vol ser el Fòrum. Un lloc de trobada d'un cert estil de gent per compartir allò que som. Per animar-nos mútuament. Per enriquir-nos mútuament. Perquè els que ens trobem aquí no som pas tallats amb el mateix patró. Hi ha diversitat, i per això hi pot haver enriquiment. Som prou semblants com per escoltar-nos, som prou diferents com per enriquir-nos. Aquest és un dels actius del Fòrum.

Un altre actiu és la seva manca de pretensions. No vol arribar enlloc, no és una eina per a res. No és un instrument de política eclesiàstica -o no eclesiàstica- de ningú, no és una plataforma per no se sap quina maniobra. Gairebé podríem dir que ens trobem pel plaer de trobar-nos. Amb tota la riquesa que el plaer comporta, amb tot el benestar i l'impuls que genera.

Ara bé, és clar, si hi ha diversitat i no hi ha "política", certes coses no es poden fer. El Fòrum no serveix per a tot, de fet serveix per a ben poc. Per això l'any passat, en plantejar-se la qüestió dels capellans casats, el Fòrum no va "servir", no va "funcionar". Potser és una llàstima. Potser sí. Però no es pot ser tot. Al Fòrum podem dialogar, confrontar, proposar, suggerir, urgir; podem fer-ho cadascú de nosaltres, enriquint i interpel·lant els altres; podem exposar, podem intercanviar. Podem estimular amb la nostra trobada i el nostre intercanvi d'idees i opinions que cadascú en el seu lloc d'arrelament eclesial, emprengui certes iniciatives, inclosa la celebració dels capellans casats. Bé sabeu que dins el Fòrum hi ha gent amb posicions força més radicals que la celebració dels capellans casats. Però com a Fòrum, difícilment podem "actuar". El Fòrum no està fet per això: és un espai de trobada, no d'acció. Al seu si hi ha gent que comparteix una determinada sensibilitat, això sí, però amb posicions pràctiques prou diferents. A estat així des del principi, va ser concebut així.

Encara sembla tenir sentitamb aquesta funció. Amb aquestes característiques. Amb aquestes limitacions.

I no per això és inútil. El Fòrum és útil. I no només perquè ens anima o enriqueix als que hi venim, no. El Fòrum és útil com a interpel·lació a l'Església. Li recorda que hi ha cristians que veuen les coses d'una altra manera, d'una manera diferent de l'oficial, d'una manera més propera a l'home d'avui. I que aquests cristians no són poderosos, però sí sòlids. No són influients, però són consistents. No són triomfadors, però tenen un desig de fidelitat i coherència.

I el Fòrum també és útil com a contribució a fer Església. A fer una Església més participativa, on tothom pot trobar la seva tasca, el seu paper, sense esquemes que allunyin els qui no responen plenament al patró preestablert; una Església oberta a qui vulgui, i al servei de tothom. Una Església més respectuosa de la consciència personal, que sigui un instrument estimulant perquè les persones avancin en el camí de recerca i aprofundiment, en comptes d'un aparell generador de normes rígides que sovint reflecteixen més una reacció de por i desconfiança que una actitud d'obertura als valors positius que hi ha en el món i en l'home d'avui.

III fòrum "CRIDATS A

21 i 22 DE MARÇ DE

Encara hi ha un tercer nivell "d'utilitat eclesial" del Fòrum, el més senzill i immediat: ajudar i estimular cadascú de nosaltres i cadascuna de les nostres comunitats, parròquies, moviments i grups. Segurament ens sentim molt limitats i poc fidels a les nostres opcions. En el Fòrum podem trobar camins i omplir-nos de l'empenta necessària per continuar treballant-hi, ja que tot i la seva modèstia, tot i la seva fragilitat, aquestes petites comunitats eclesials són el nostre camí d'Església.

I això no només és una interpel·lació per a l'Església. Ho és també per a la societat. Per una societat que es mou entre la complaença de l'èxit i el poder i alhora pel desencís, l'escepticisme, la indiferència. Nosaltres parlem de la petita esperança, del silenci, de l'amabilitat, de les ganes d'estimar, de les ganes d'ajudar ... En fi, ja ho sabeu, del que parlem nosaltres. Ja ho sabeu que no som ni devastadors ni escèptics, sinó gent que vol viure intensament i respectuosament la vida. En harmonia amb la natura, amb els germans, amb nosaltres mateixos, amb Déu. Aquesta simple pretensió d'harmonia, de pau, de germanor, és ja una llavor d'interpel·lació, de renovació, de canvi que hem de vetllar per tal que pugui florir i donar el seu fruit.

I res més. Comencem el III Fòrum "Home i Evangeli". Amb un lema, amb un tema, que necessita de poques paraules per ser enunciat: "Cridats a la fraternitat". Tots ho entenem. Tot i que algú hi tobi un caire massa angelical o vaporós, si ho pensem una mica veurem ben aviat que estem abordant un punt central de la nostra experiència creient, el punt on l'aspiració humana i la voluntat de Déu es troben, es fusionen i generen l'energia que ens permet viure amb esperança.

CONCLUSIONS I PROPOSTES DELS DIFERENTS ÀMBITS DE TREBALL

DESARMAMENT I SERVEI MILITAR

-El FÒRUM qüestiona l'escalafó militar d'aquells capellans de casa nostra que són membres de la "Vicaria General Castrense".
-Que les institucions a les que pertanyem ajudin a informar i eduquin el compromís d'aquells joves que opten per l'objecció de consciència sl servei militar.
-Demanar a les nostres institucions eclesials, i a nosaltres mateixos, una denúncia constant de les despeses militars de l'Estat espanyol.
-Recolzar l'objecció fiscal i demanarnos de difondre-la.

LA VIOLÈNCIA, L'AGRESSIVITAT EN ELS NOSTRES AMBIENTS

-Demanar-nos una presència activa en les institucions que lluiten per a variar i/o suprimir les causes que generen una societat agressiva i violenta.
-Denunciem la poca efectivitat de les Administracions respecte a aquestes situacions.
-Obrir ponts de diàleg intergeneracional en els espais d'Església.
-Conèixer més seriosament i rigorosament les situacions de marginació.

INCOMUNICACIÓ GENERACIONAL I CONFLICTES

-Promoure les actituda bàsiques per a afavorir el diàleg entre generacions (no ser pretensiosos, escoltar l'altre, renunciar a comportaments rígids ...)
-Portar el diàleg vers el món exterior, social i polític, més enllà de l'acord psicològic.

"home i evangeli" "LA FRATERNITAT"

87 - LES LLARS MUNDET - BARCELONA

-Mantenir l'humor, proposant exercir una paciència esperançada, confiar en els processos a llarg termini, viure actituds amoroses i generoses.

L'EDUCACIÓ

-Potenciar a tots els nivells educacionals les actituds de comunicació i col.laboració.

-A l'escola, oferir als alumnes més espais que afavoreixin la relació i la convivència, fomentant el treball en grup, l'interès per l'altre, la solidaritat entre ells.

-Fomentar grups de mestres que puguin treballar il·lusionadament.

MÓN RURAL

-Que Barcelona reconegui l'aportació dels pobles i comarques al projecte comú nacional i eclesial.

-Que els ciutadans amb segona residència tinguin ferma voluntat de fer comunitat i refermar el sentit de Poble.

-Que com a criteri del nostre desenvolupament tinguem en compte els valors tradicionals del nostre poble (solidaritat i bona disposició entre veïns, tracte molt humà, sentit profund de família...)

ELS NOUS REPTES DE LA IMMIGRACIÓ

-Dedicar tot un Fòrum al tema de la immigració.

-Fer de l'amistat amb immigrants un criteri decisiu per a valorar la nostra capacitat cristiana d'acolliment.

-Informar-nos seriosament de la cruesa de la situació dels immigrants africans i filipins a casa nostra, denunciant, especialment a través de les nostres institucions, la llei d'estrangeria.

TREBALL-ATUR

-Responsabilitzar-nos de sensibilitzar el nostre àmbient vers una "cultura de solidaritat", que inclogui: repartiment de treball, ocupació socialment útil i remunerada mitjançant un "salari ciutadà digne".

-Concretar personalment el nostre compromís, promovent, articulant i organitzant iniciatives socials, sindicals, polítiques icomunitàries per a la informació i utilització de recursos de promoció d'ocupació.

-Exigir a les administracions i institucions, la coordinació, planificació i concertació de recursos i mesures polítiques per a fomentar l'ocupació amb la participació dels agents implicats.

LA NOSTRA SOCIETAT COMPETITIVA

-Animar a tots els presents al FÒRUM a participar d'alguna entitat promotora de noves formes d'associació.

-Que tots els presents auto-regulem el pressupost personal en un percentatge significatiu, per a reinvertir-lo en entitats creadores de treball i/o solidaritat.

-Que els presents fomentem aquells valors que menin a l'austeritat i cooperació solidària.

-Que els presents objectin a tota col.laboració directa amb el "món competitiu" i el "món d'interessos" que afecten a terceres persones o col.lectius.

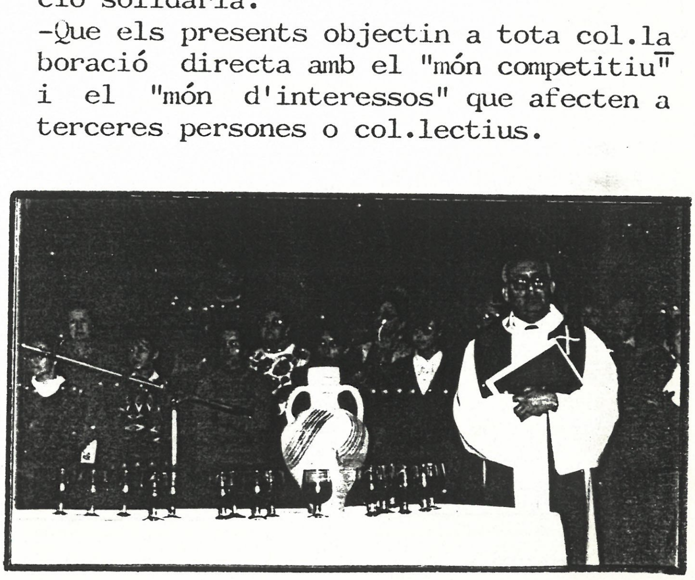

EL MÓN DEL DOLOR I LA MALALTIA

-Urgir la creació d'un marc ètic per als problemes de la salut i la malaltia.

-Sensibilitzar les comunitats cristianes a crear serveis per als malalts impulsats per laics amb missió pastoral.

-En el tracte amb els malalts cal ser en primer lloc ben pròxim i humà, i compartir les seves necessitats amb tota normalitat.

ESGLÉSIA, PODER I TESTIMONI

-Fomentar més solidaritat entre estaments, defugint el clericalisme i afavorint la corresponsabilitat.

-No voler imposar-nos en la vida civil per qualsevol forma de coacció: en l'elaboració de les lleis civils per a tots; en el rebuig a tot partit confessional, àdhuc indirecta; sinó donar una imatge d'Església servicial i solidària.

-Treballar pastoralment a partir de dades reals i contrarestar les condemnes a què ens té acostumats l'església jeràrquica.

-Que el FÒRUM assumeixi el cost d'enviar uns representants al VII Encontre de Solidaritat que se celebrarà a Brasil, i que aquests representants informin en el proper FÒRUM.

ELS MITJANS DE COMUNICACIÓ

-Fomentar les iniciatives individuals o col·lectives dels cristians que difonguin notícies esperançades, denunciïn les manipulacions informatives i defensin els valors ètics fonamentals.

-Engrescar a cristians per tal que treballin professionalment en els mitjans de comunicació tot introduint-hi valors de solidaritat.

-Cal fer una tasca educativa per tal de ser crítics davant les informacions que se'ns presenten.

HOME-DONA

-S'ha d'impulsar una reflexió que porti a una auto-consciència que allunyi l'home-dona de la por, i els meni a la comunicació.

-Sensibilitzar en tots els àmbits, envers els programes i treballs que proporcionin mitjans per a suprimir la discriminació i afavoreixin la fraternitat.

-Denunciar en tots els àmbits eclesials que freqüentem, la forta misogínia que encara existeix en el si de l'Església.

PROPOSTES

*Dues propostes per fer-les cadascú de nosaltres:

- La primera, que cadascú -que mínimament pugui- doni el quatre per cent del que guanya com ajuda a la construcció d'un món més fraternal. Que ho doni cada mes, o cada any, o quan vulgui. I que ho doni a les entitats o accions que li semblin més oportunes. A algun veí que ho necessiti, o a entitats d'ajuda social. O a organismes d'ajuda al Tercer Món. O a campanyes de promoció social. O a entitats cíviques, socials, polítiques.

- La segona, fer objecció fiscal, deixant de contribuir al finançament de les despeses militars i destinant aquests diners a tasques al servei de la pau. Es tracta que cadascú dedueixi, dels impostos que li correspon de pagar, el percentatge que correspondria al pressupost de Defensa, i que destini aquest percentatge a alguna organització que treballi per la pau. El moviment de l'objecció

ESTADÍSTICA DELS PARTICIPANTS AL FÒRUM

Inscripcions: 1.460

Procedència:	
Ciutat:	59%
Àrea Metropol.:	16%
Resta Catalunya:	20%
Balears/València:	5%

Edat:	
Menors de 20 anys:	3%
20-30 anys:	24%
31-35 anys:	6%
36-65 anys:	60%
Més de 65 anys:	6%

Procedència eclesial	
Parròquies:	35%
Comunitats:	30%
Moviments:	19%

Situació eclesial	
Capellans:	5%
Religiosos:	20%
Laics:	75%

Participació al Fòrum	
Ja han participat en altres:	70%
Hi participen per primer cop:	30%

Professions:	
Ensenyament:	31%
Profes. tècniqes:	21%
Administratius:	10%
Llar:	7%
Estudiants:	28%
Indústria, agric.:	3%

fiscal, que s'està estenent cada cop més arreu del món, és un important signe de rebuig d'aquesta realitat tan clarament antifraternal com són les guerres i les despeses d'armament. I cal que s'estengui més, molt més. Per fer en concret l'objecció podeu demanar informació i assessorament a Justícia i Pau, Rivadeneyra, 6, 10è. -08002 Barcelona. Tel. (93) 317 61 77.

*Dues propostes adreçades a l'Església:

- La primera, proposar-nos de fer que la parròquia, moviment o entitat d'Església en què cadascú de nosaltres estigui, s'agermani amb alguna altra dels del Tercer Món. Que es creïn amb aquesta entitat agermanada llaços de relació i d'intercanvi, i que s'hi enviï també ajuda econòmica. Aquest agermanament podria realitzar-se també amb parròquies o entitats d'Església més pobres que la pròpia, però d'aquí.

- La segona, demanar als nostres bisbes la convocació d'un Sínode o Assemblea de l'Església de Catalunya. Aquest Sínode o Assemblea, en el qual participessin els bisbes, preveres, religiosos i laics, seria un important moment de reflexió en què plantejar-nos tots plegats quin estil d'Església estem construint, i quin caldria que construíssim. De cara a fer que l'Església sigui ella mateixa més fraternal i superi tot allò que fa que tantes vegades ho sigui massa poc, i de cara a fer també que sigui estimuladora i promotora de fraternitat enmig del món. Una petició semblant a aquesta podria realitzar-se per a les esglésies del País Valencià i de les Illes.

*Dues propostes adreçades a la nostra societat i a les seves institucions:

- La primera, urgir que tant el Parlament de Catalunya com el parlament espanyol tirin endavant ja la proposata que tots els partits van assumir fa temps, de destinar un 0'7 % dels pressupostos respectius de la Generalitat i de l'Estat per a finançar diversos projectes de promoció social en països del Tercer Món. I al mateix temps, promoure nosaltres que les entitats cíviques en què participem també ho facin. Aquesta proposta pot estendre's igualment als Parlaments del País Valencià i les Illes.

- La segona, demanar a les institucions públiques que formen part del Comitè Organitzador dels Jocs Olímpics de l'any 1992, que facin conèixer ben aviat els projectes que tenen per fer que un esdeveniment social i ciutadà de tanta envergadura sigui també un moment de promoció seriosa d'aquells sectors socials que més necessiten l'atenció de l'administració pública . Aquests projectes caldria donar-los a conèixer en algun tipus de compareixença pública rellevant.

---

13 de març de 1987

Rvnd. Dr. Josep Lligades
CIUTAT

Benvolgut:

He rebut la notificació i el programa del III fòrum "Home i Evangeli". L'èxit aconseguit en els dos anteriors ha fet oportuna la convocatòria del tercer, que tindrà lloc dintre pocs dies.

El tema escollit és extraordinàriament suggestiu: "Cridats a la fraternitat". Les persones escollides per parlar i prendre part en les taules rodones asseguren una anàlisi aprofundida del tema que és molt important en els moments actuals.

Des del punt de vista humà, ningú no negarà que el pluralisme de la nostra societat demana un concepte ben assimilat de la fraternitat de tots els homes. Sense això seria inútil parlar de solidaritat i la pau veritable fugiria vers un horitzó impossible d'aconseguir.

Des d'un punt de vista cristià, la fraternitat ens és exigida pel gran precepte de la caritat, que constitueix sense cap mena de dubte la llei fonamental de l'Església. Per això l'esperit de fraternitat és un dels elements d'aquella "communio", que és essencial en el Poble de Déu.

Amb aquestes paraules saludo sincerament els organitzadors i tots els assistents al Fòrum. Amb l'esperança que ell enriquirà el dinamisme eclesial de la nostra diòcesi.

A tots el meu afecte i el meu encoratjament.

Affm.

+ Narcís Jubany
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

TROBADA: "ELS CRISTIANS I L'OBJECCIÓ DE CONSCIÈNCIA

El passat cinc d'abril es van trobar a la parròquia del Sagrat Cor (Poblenou) un col·lectiu de joves, uns seixanta-cinc, per a reflexionar entorn de l'opcío d'objecció de consciència, des d'un punt de vista cristià. Per ajudarnos a fer aquesta reflexió, des del punt de vista teològic, vam comptar amb la presència del teòleg José Mª Díez Alegría. La seva exposició va centrar-se en tres grans blocs:

a) El Nou Testament: paper de la consciència i l'objecció de consciència (Act 4,18-19); respecte a les consciències i pluralisme (Rm 14,1-12); respecte a les lleis per consciència (Rm 13,5); l'amor als enemics, la no violència i la no resistència al mal (Lc 6,29-31).

b) El servei militar dels cristians als primers segles. En els escrits d'alguns escriptors eclesiàstics hi ha una actitud negativa davant el servei militar. Afirmen que hi ha incompatibilitat entre l'ésser cristià i el compliment del servei militar (Tertul·lià, Lactanci ...). En aquest punt s'exposà l'existència del procés judicial, per objecció de consciència, contra el cristià Maximilià (any 295) pocs anys abans de l'edicte de pau de Constantí (ant 313).

c) Les posicions dels Pares de l'Església enfront de la guerra. En aquest punt es va exposar la posició de sant Agustí que defensa la "guerra justa", afirmant que és una obra grata a Déu si és que es fa per defensar la justícia. Per sant Tomàs són necessàries tres condicions perquè es pugui parlar de "guerra justa": causa justa, recta intenció i legítima autoritat. Al nostre segle, el Concili Vaticà II abandona la teoria de la"guerra justa", però es manté ferm en afirmar el dret de defens dels pobles "I mentre hi hagi un perill de guerra i no hi hagi una autoritat internacional competent i dotada dels poders necessaris, hom no podrà denegar tampoc als governs el dret legítim de defensa, després, és clar, que s'hagin esgotat tots els mitjans d'un pacífic arranjament." (GS 79). Alhora, però, el Concili afirma el dret d'objecció de consciència: "Sembla just, a més a més, que les lleis siguin prou humanes per a preveure el cas dels qui per un motiu de consciència refusen de fer ús de les armes, mentre, però, acceptin una altra manera de servir la comunitat humana." (GS 79).

El P. Díez Alegría va respondre a tot un seguit d'interpel·lacions tot matizant el sentit i els límits de les afirmacions conciliars. Val a dir, que juntament amb els teòlegs Karl Rahner, Yves Congar i B. Haering va col·laborar a la redacció dels textos preparatoris d'aquesta constitució.

Després de dinar es van fer els diferents punts de treball amb els següents temes: "Servei civil, útil?" (Albert Pujol); "Objecció fiscal (Arcadi Oliveres); "Objecció de consciència dins l'Església (Jordi To); "Intreoducció a l'objecció de consciència" (Xavier Such) i "Alernatives de Defensa"(sense ponent).

Acabats aquests es va fer una Assemblea en la qual els diferents grups de l'Estat espanyol que participaven a la Trobada, van fer exposició de la seva activitat en els diversos ambients a on es mouen. Finalment, en els precs i preguntes es convidà els seminaristes a fer una reflexió entorn d'aquesta qüestió.

Reconeixem la importància que té el tema, sobretot tenint en compte la nostra condició de seminaristes. Després de reflexionar-ho hem vist la necessitat de crear un grup al si del Seminari per tal d'informar, d'estimular i acompanyar tots els qui s'acullin a l'objecció de consciència com una de les opcions fonamentals de la seva vida. Tots sou convidats a formar part d'aquest col·lectiu, qualsevol que sigui el vostre estat militar.

Finalment va acabar l'acte amb la lectura del manifest que segueix.

MANIFEST DE LA TROBADA
Barcelona, 5 d'abril de 1987

Ens hem reunit, avui, cristians objectors de consciència, provinents de diferents comarques catalanes, així com collectius de Madrid, Talavera i Bilbao. Ho hem fet amb una convicció que ens és comuna: la negativa al servei militar, la negativa a la guerra, la negativa a collaborar en la cursa d'armaments, tot això neix de les mateixes entranyes de l'evangeli, de l'esperit de les benaurances de Jesús de Natzaret.

Volem ser homes lliures i no peces manipulables pel poder establert, i aquesta reflexió d'avui ha enfortit la nostra convicció. A la vegada ha servit per veure-hi més clar en alguns punts, on caldria incidir amb més força per redreçar la direcció dels esdeveniments actuals. Per això, recollint els suggeriments fets pels participants en aquesta trobada, volem fer pública aquesta crida:

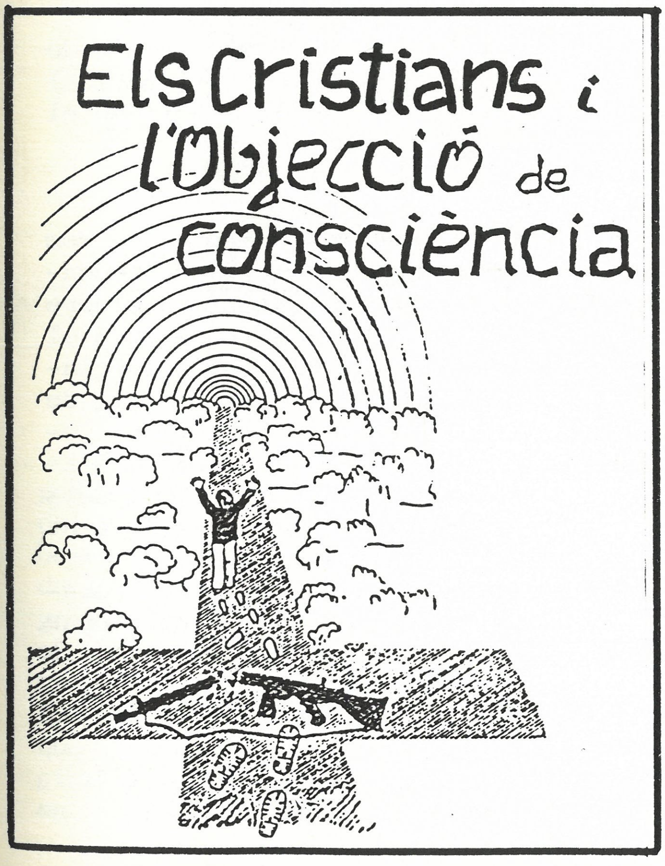

*Una crida adreçada en primer lloc als dirigents de l'Església, perquè recolzin amb fermesa els objectors de consciència que apareixen en el si de les comunitats cristianes. Perquè promoguin una veritable pastoral de la pau l'objecció de consciència i es manifestin decididament a favor del desarmament, abandonant tota ambigüitat. Demanem també que cessi qualsevol confusió entre l'Església i l'estructura militar amb la desaparició del clergat "castrense" i les cerimònies religioses amb símbols i ornaments militars.

*Una crida adreçada a tots els joves que són cridats a fer el servei militar, perquè s'adonin que aquest no és l'únic camí possible, i escoltant la veu de la seva consciència, sàpiguen discernir amb llibertat quin és el millor camí per a fer de debò un servei al nostre poble.

*Una crida que dirigim a tots els cristians, perquè no considerin l'objecció de consciència com una cosa aliena i pròpia d'alguns joves. Perquè considerin ells mateixos la possibilitat de declarar-se objectors fiscals i participin en les lluites a favor de la pau que sorgeixen en el si de la nostra societat. En aquest sentit fem una crida als collectius especialitzats perquè multipliquin els seus esforços per desenvolupar nous mètodes de defensa que siguin alternatives viables a l'actual proposta de defensa militar.

*Fem una crida també als mateixos objectors de consciència, perquè no es recloguin en la seva negativa, sinó que lluitin amb tots els collectius que treballen pels drets humans, per la solidaritat amb els marginats, el Tercer Món, etc, i perquè facin el màxim esforç per difondre i donar a conèixer l'objecció de consciència.

*Fem finalment, des de la nostra condició de ciutadans, una crida a qui ens governa, perquè respectin el dret de l'objecció de consciència sense restriccions, perquè siguin alliberats els objectors empresonats, i es reguli el dret a declarar-se objector abans, durant, i després del servei militar.

Seminaristes
per l'Objecció de Consciència
(S.O.C.)

JOVES EN MARXA

jarc moviment de joves cristians de comarques

VI JORNADES CATALANES - III ASSEMBLEA NACIONAL

"Dalt del tren! Tots anem-hi,
hi ha lloc per tota la gent.

El tren de la campanya
un dia va engegar
caldrà donar-li "canya"
si volem fer-lo avançar."

Amb aquest cant iniciàvem més d'uns cent cinquanta joves de Catalunya i les Illes les VI JORNADES CATALANES del Moviment, celebrades enguany a l'alberg Santa Maria del Mar de Comarruga, els dies 28 i 29 de març.

Sens dubte han estat dos dies fonamentals en tot el procès de creixement i arrelament del Moviment, així com també en la campanya d'aquest curs: TRENQUEM MOTLLES! (sobre les relacions personals). Tres foren els moments més importants d'aquestes jornades: la III Assemblea Nacional del dissabte 28, la - Taula Rodona del diumenge 29 i la celebració de l'eucaristia.

III Assemblea Nacional

Desprès de la bona acollida que ens feren els joves del Baix Penedès, tot presentant-nos un àudio-visual que ens aproximés a la seva comarca (geografia, història, economia, folklore,...), en Lluís Velasco -president del Moviment- presentà l'objectiu de les Jornades donant pas a la III Assamblea Nacional en la que la Permanent va fer un balanç de la situació del Moviment, els objectius i el programa prioritari per al proper curs.

Es valorà la situació de la JARC com a positiva, clarament marcada per la consolidació, el reconeixement -tan civil com eclesiàstic- i la regularitat del funcionament dels òrgans representatius, sense perdre de vista el camí que encara resta per fer. Concretament s'exposà la situació de la campanya, inciació, consiliaris, economia, publicacions (Ressò))), Rebost, fulletons de la campanya, Farcell, material d'iniciació,...), secretaria i organització, reconeixements de la JARC (justament aquell dissabte el Moviment va ser admès al Consell Nacional de la Joventut), relacions nacionals i internacionals (també aquell dissabte en Joan Cabot, secretari del Moviment, es trobava a Lovaina a la trobada del MIJARC -moviment internacional-, prioritats (de realització a curt termini i en línia de fons) proposades pel període 87-88 en tots els nivells esmentats. Com ja podeu imaginar

Taula Rodona

El diumenge, puntualment, desprès de la pregària matinal i a l'acabament de la lectura de la carta que ens adreçava el Sr. Arquebisbe de Tarragona, Ramon Torrella i Cascante, llegida pel Consiliari general, Mn. Pere Dalmau, es va passar a la Taula Rodona. El tema fou: "La Comunicació: necessitat, dificultats, valor i urgència", amb els ponents Mn. Miquel Barberà -com a sociòleg-, Mn. Armand Puig -com a teòleg-, Teresa Cortès -com a psicòloga- i Antonieta Matens -com a militant-.

Mn. Miquel Barberà es va limitar a exposar les dificultats que trobava a la comunicació -que ell fixava a un grup petit i íntim com poden ser els de RdV- tot distingint quatre forts dificultats: de la mateixa estructura de la comunicació, dificultats personals, culturals i socials.

Mn. Armand Puig va desenvolupar les següents tesis: el lloc fonamental de comunicació Déu-Home és la Història; el lloc propi de comunicació Déu-Home és la persona; el lloc últim de comunicació Déu-Home és Déu mateix.

Teresa Cortès, psicòloga, va plantejar la necessitat de la comunicació a nivell individual i de grup.

Antonieta Matens, militant de la JAR, va qüestionar-ne l'urgència.

Tot seguit, mitjançant un treball de grups, esplantejaren qüestions sobre el tema, amb una gran participació en el diàleg.

Celebració de l'eucaristia

Per últim convé destacar també com a moment clau la celebració de l'eucaristia, que, abans de dinar, va cloure les Jornades. Sens dubte fou emotiu el compromís d' un grup de joves d'iniciació que manifestaren el seu desig de continuar a la JARC, aquest moviment evangelitzador que vol fer creïble l'Evangeli des de l'acció- testimoni dels nostres compromisos de cara a la gent dels nostres pobles i comarques.

Tots, amb el cant final de la trobada, vàrem acabar tot desitjant continuar caminant junts amb la força de l'Esperit de Jesús:

"Vine que ens cal caminar junts
cap a una terra que és de tots,.
vine que ens cal caminar junts,
vine amb mi, vine amb mi."

Sergi Gordo

◦ joresco~87 ◦

Més de cinc-cents joves s'aplegaren a Gualba els dies 4 i 5 d'abril, convocats pel Moviment de Centres d'Esplais Cristians (M.C.E.C.). La trobada, amb una climatologia força adversa, començà amb una Diada de tècniques organitzada per l'Escola de l'Esplai amb diferents tallers: maquillatge, danses, circ, imaginació i creativitat, àudio-visuals, teatrització, etc... Dissabte al vespre s'inicià pròpiament la JORESCO amb una presentació escènica feta pel Casal Claret de teatre, que introduí el tema de la marginació, eix de la JORESCO d'enguany: "Per la dignitat lluitem contra la marginació". Els joves del Casal Claret interpellaren vivament els monitors amb diverses situacions: droga-addicció, prostitució, atur, societat de consum, alcoholisme, deficients psíquics i físics... Amb la convinació d'humor, cant, expressió corporal i reflexió a la vegada, captaren l'atenció durant una hora i mitja d'espectacle.

El germà Adrià va desenvolupar una ponència sobre el tema de la marginació des de la seva àmplia experiència, i sobretot, des de la seva tasca d'educador de carreral barri xinès. entre una llarga sèrie de casos concrets viscuts per ell, planteja diferents qüestions obertes, per a la reflexió, donant especial importància a la situació dels infants que són "educats" en situacions ja marginals, i els efectes globalitzadors que en aquestes persones produeix de cara al seu futur comportament social. El germà Adrià és l'autor de llibres com "Con mis hermanos marginados", i "Orar con los marginados". Després d'un treball per grups es va celebrar l'Eucaristia amb un profund ambient de silenci, pregària i festa; presidida per Mn. Antoni Serramona, delegat diocesà de Joventut. Amb la lectura d'un manifest, amb les pregàries dels monitors, i amb el compromís final quedà ben palesa la voluntat dels monitors d'esdevenir joves conscients del caràcter naturalesa i dimensions de la marginació a casa nostra, i de la necessitat que els centres d'esplai, en la seva forma específica, ajudin a realitzar autèntiques transformacions, tant el que fa al que se situa fora de l'esplai (barri, ciutat, etc...); en la persona del monitor i en l'equip; o en el tracte amb els infants. Voluntat i necessitat, doncs, de detectar, analitzar, reflexionar i transformar situacions de marginació que ens vénen donades o que nosaltres mateixos provoquem.

Amb un parlament d'Enric Puig com a Director General de la Joventut de la Generalitat de Catalunya, i tot celebrant el trentè aniversari del moviment amb gresca i animació, es donà per acabada la JORESCO-87, tornant a la nostra tasca educativa, als nostres ambients als centres i als nostres infants.

Pere Montagut

LA JOIA DE CELEBRAR

ASPECTES POPULARS I FESTIUS DE LA CELEBRACIÓ DELS SAGRAMENTS (I Part)

Presentem avui la primera part d'una ponència molt adient a aquesta secció.
L'autor és Mn. Lluís Saumell, formador musical dels seminaristes de Barcelona.
Ha estat fruit de les "Trobades d'animadors de cant per a la litúrgia",
organitzades com cada estiu a Montrserrar, i de la "Trobada de tardor",
del 15 i 16 de novembre de l'any passat,
celebrada a la parròquia de la Puríssima Concepció de Sabadell.

1ª PART.

Donat que aquests aspectes populars i festius que hem d'analitzar tenen com a suport els sagraments, caldrà en primer lloc situar-los en el seu just marc, perquè d'aquesta manera vegem quins han de ser aquests aspectes que els ajudin a fer-ne una festa.

Tant en la teologia com en la pràctica de la vida cristiana, hi ha hagut fins fa poc, un seguit de visions i actuacions desenfocades pel què fa als sagraments. Cal tenir-ne en compte els principals desenfocaments. En podriem assenyalar-ne tres:

Els sagraments són vistos
*com a signes estàtics.
*com accions puntuals.
*com a realitats absolutes.

1)-Pel què fa a la primera desviació, subsisteix encara la idea que allò que és essencial en la celebració dels sagrament és la matèria (la correcta utilització dels elements que la constitueixen) i l'exacta pronunciació de les paraules que n'asseguren la forma. Hi predomina més l'aspecte estàtic que la dimensió dinàmica.

2)-Respecte a la segona desviació, és molt estesa la concepció que veu els sagraments com una mena de ritus màgics que tenen una eficàcia immediata i automàtica. Es consideren més com a actes puntuals i instantanis que no pas com a processos graduals i progressius, en què són molt importants les diverses etapes de maduració dels membres de la comunitat cristiana.

3)-Finalment la tercera desviació esmentada és molt palesa en tots aquells cristians que entenen malament la veritat teològica que els sagraments són la màxima realització de la vida cristiana sense saber-los situar dintre la gran varietat d'actuacions eclesials, especialment pel què fa a la predicació de la fe i al testimoniatge de vida.

Enfront d'aquestes visions desenfocades, cal insistir en el fet que els sagraments són símbols DINÀMICS, accions PROGRESSIVES i realitats RELATIVES, això no significa minimitzar-los, sinó al contrari, donar-los el seu veritable sentit i la seva autèntica grandesa.

El primer que cal dir és que els sagraments cristians pertanyen a un tipus especial d'accions humanes que s'anomenen RITUS en què és més important l'activitat simbòlica que no pas la productivitat objectiva.

És un fet d'experiència que els homes de tots els temps i de totes les cultures tenen una activitat ritual, (paraula que etimològicament inclou la idea d'observança, pulcritud, conformitat: ritus, fer bé les coses, fer-les com cal), per això trobem ritus entorn dels actes més fonamentals de la vida: naixement, mort, àpat. I entorn de les activitats constitutives de l'ordre social: pactes, aliances, guerra i pau, si aquests fets no es ritualitzaven, els faltaria alguna cosa essencial.

L'activitat religiosa de l'home és plena d'accions rituals i simbòliques. El ritus religiós no solament intenta d'expressar l'actitud de l'home davant de la divinitat, sinó que preten imitar o reproduir la mateixa acció divina. La fe cristiana, en la mesura que és una realitat veritablement encarnada en l'home, no pot deixar de tenir la seva expressió ritual. Per això veiem que, des dels seus orígens, el cristianisme utilitza ritus sagrats, els més importants dels quals són els sagraments.

Els sagraments cristians són ritus que tenen lloc sempre en el marc d'una CELEBRACIÓ, són per tant ritus festius que es realitzen dins d'una acció, no pas puntual i instantània de tipus màgic, sinó gradual i progressiva.

Perquè hi hagi una celebració, cal la concurrència de tres realitats:
-L'ocassió d'una celebració és ordinàriament un

*ESDEVENIMENT important (festivitas, solemnitas). Aquest esdeveniment determina la convocatòria de la reunió.

*ASSEMBLEA més o menys gran i solemne i d'aquí se'n deriva el tercer element.

*ACCIÓ FESTIVA.

Pel què fa a l'esdeveniment, hem de tenir en compte que els sagraments, es fonamenten en una acció central: El Misteri Pasqual de Crist, si bé és cert que pertany al passat, es reactualitza per mitjà de la memòria litúrgica, formada essencialment de PARAULES tant la Paraula de Déu, com la resposta de la mateixa comunitat.

Quant a l'assemblea hem de dir que no es concep cap celebració sagramental sense que d'una manera o altra hi estigui present la comunitat cistiana.

Quant a les accions festives, recordem el que hem dit sobre la importància del ritus en la realitat dels sagraments.

Cal insistir en el fet que aquestes tres realitats que constitueixen l'essència de la celebració han de trobar el seu ritme propi en cada comunitat, per això el que pot anar bé per a una, pot ser que per una altra no hi estigui adaptat o bé sigui prematur , tota celebració exigeix un període de preparació (que pròpiament ja pertany a la festa) i provoca un temps de perllongació en que la comunitat viu sota els efectes de l'acte celebrat.

Els sagraments que són els símbols festius de la fe cristiana tenen el perill de convertir-se en uns simples ritus religiosos si queden desvinculats dels altres aspectes de la vida cristiana, els sagraments cal que mantinguin una relació harmònica amb totes les altres dimensions de l'Església, i supeditar-se a l'única realitat veritablement absoluta que no és altra que la caritat, l'amor de Déu i els germans.

Recordem que el sagrament primordial en el cristianisme és la humanitat de Crist i per derivació d'aquesta Humanitat també és sagrament tot allò que hi està en contacte. Per això podem dir que després del Sagrament Original que és Crist, hi ha el Sagrament Primordial que és la comunitat de creients en Crist, o sia, l'Església.

Lluís Saumell

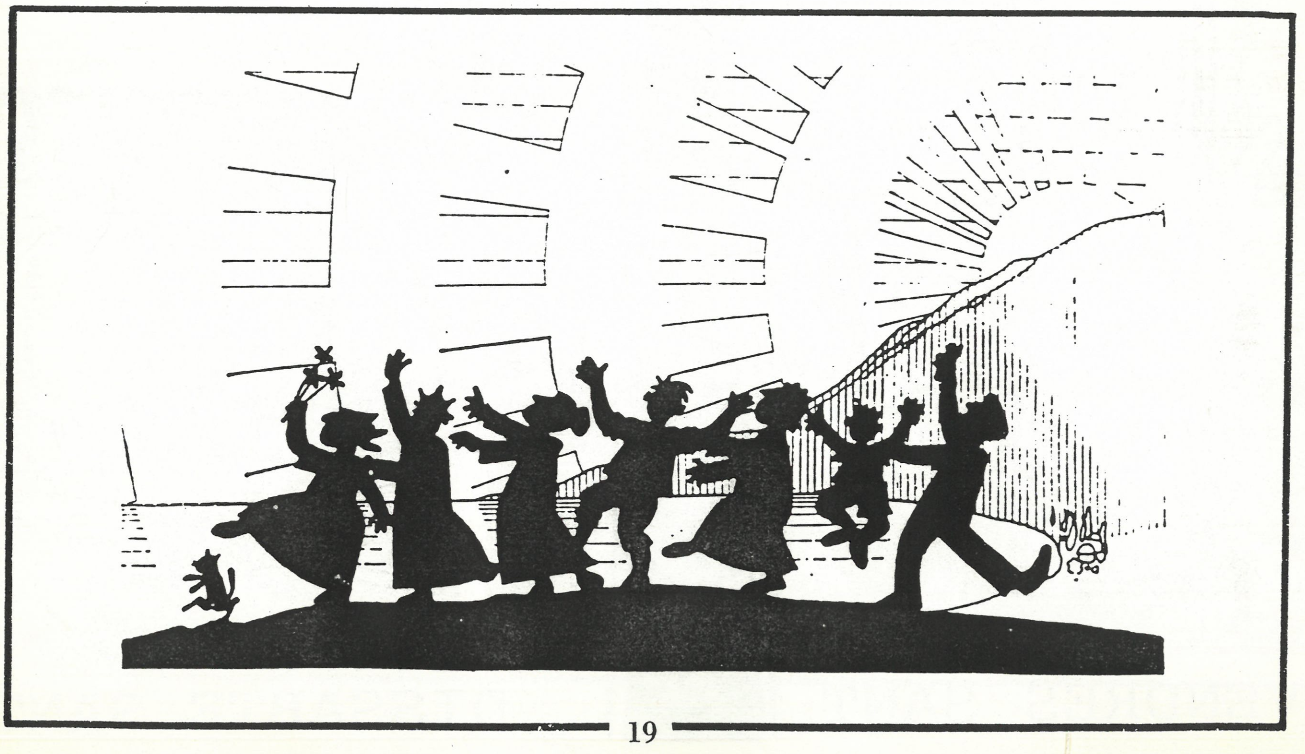

EL CAMÍ QUE FÉU JESÚS

DISSABTE RAMS

DIJOUS SANT

DIVENDRES SANT

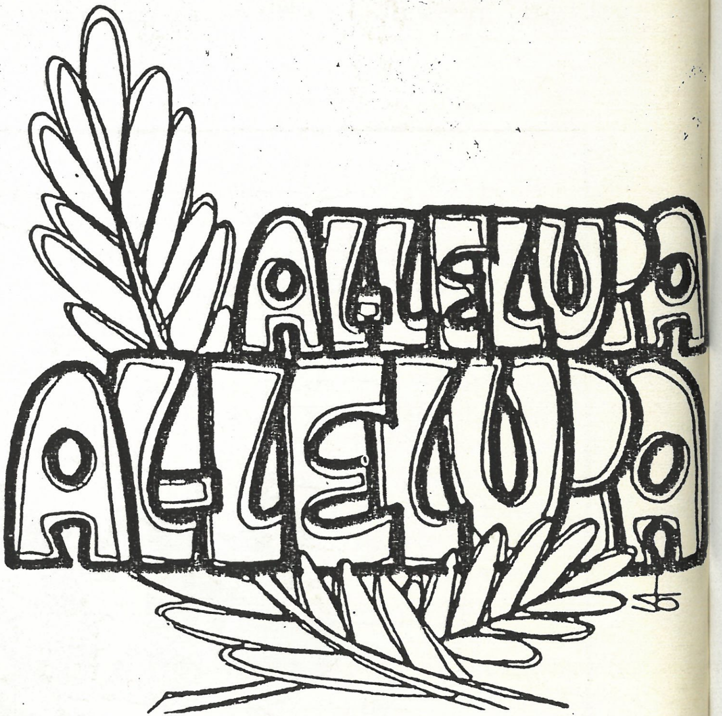

DISSABTE SANT